

TANYA STEWNEROVÁ

Alea
dívká moře
Umění
Volání
z hlubin

FRAGMENT

Alea dívka moře Volání z hlubin

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tanya Stewnerová
Alea dívka moře – Volání z hlubin – e-kniha
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Pokračování příště!

2. díl série:

Alea dívka moře. Barevné vody

U **Tanyi Stewnerové** to s knihami nebyla láska na první pohled. Poté, co ji její učitelka na základní škole řekla, že se pravděpodobně nikdy nenaučí správně číst a psát, objevila svou vášeň pro psaní relativně pozdě, někdy kolem desátého roku života. Ale od tohoto okamžiku se z ní začaly příběhy jen sypat. Tanya Stewnerová, narozena 1974, studovala literární vědu a pracovala mnoho let jako překladatelka a lektorka. Mezitím se ale také naplno věnovala spisovatelství. Její dětská série o Lili Větroplašce a trilogie o elfech se staly bestsellery nejenom v Německu, ale i mnoha jiných zemích.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea
dívkamore
Volání
z hlubin

FRAGMENT

Obsah

Hamburk	9
Alfa cru	25
Dobrodružství	44
Příběh Aley	58
Špatné zprávy	73
Nový život	83
Bouřka	96
Kamarádi	113
Děšť	132
Amsterdam	144

Kytarista	159
Pod mostem	168
Štír	179
Zpěv velryb	194
Deštivá noc	202
Pomoc z moře	210
Tajemství	223
Bezvětrí	234
Dívka moře	244
Páni mělčiny	249
Bodnutí štíra	259
Ochranný štít	267
Renesse	272
Zpráva z jiného světa	280

Viděla, jak se k ní blíží voda.

Vykřikla.

A potom spadla do vody.

Náraz byl tak tvrdý, jako by ve velké rychlosti vrazila do zavřených dveří. Ale za chvíli se dveře otevřely a pustily ji dovnitř.

Alea se ocitla v mocném sevření ledové vody a zachvátila ji smrtelná úzkost. Začala zoufale kopat nohama a mávat rukama. Její rozum jí říkal, že zřejmě brzy zemře. Ale její srdce jakoby odporovalo. Tlouklo hlasitě a rychle, divoce rychle, ale nebylo to ze strachu. Najednou měla nepřeměřitelný pocit, že její srdce tlouklo tak rychle z radosti.

Řeka dnes působila šedivěji než jindy. Šedivá a smutná. Ale možná se to Alee jenom zdálo, protože byla sama smutná. Se svěšenými rameny stála v přístavu a upřeně se dívala na vodu. Labe je obrovská řeka, vodní kolos, který se mocně vine zemí. Jak často tady už stála a pozorovala Labe, naslouchala jeho tichému bublání a snažila se rozluštit jeho tajemství. Tajemství, kterým nikdy nepřijde na kloub, protože se nesmí k řece přiblížit – k Labi, ale ani k žádné jiné řece.

Alea se podívala na mobil. Žádné zmeškané hovory. Samozřejmě, že ne. Jak by mohla nějaký hovor zmeškat, když je tak nervózní, že se dívá na displej mobilu v podstatě nepřetržitě.

Alea přenesla váhu z jedné nohy na druhou. Už tady stála dlouho a byla unavená. S povzdechem se rozhlédla, zda neuvidí nějaké místo k sezení, které by bylo dostatečně daleko od vody a v jehož blízkosti by se nevyskytovaly kaluže, do kterých by mohl nějaký kolemjdoucí šlápnout a postříkat ji tak vodou. Kaluže

ale dnes beztak nejsou, protože už několik dní nepršlo.

Objevila vhodnou prázdnou lavičku, která splňovala všechny její podmínky. Chvíli tam jenom tak seděla, pevně svírala svůj mobil a pozorovala lidi, kteří kolem ní procházeli – turisté a místní, dělníci a lidé, kteří si chtěli sníst oběd na přístavním molu. Byl tu čilý ruch, stejně jako v mnoha dalších přístavištích v Hamburku. Alea je znala všechny. Ve všech už stála a dívala se na vodu. Tohle přístaviště měla ale obzvláště ráda. Tady se cítila doma a pocit domova dnes potřebovala více než kdy jindy.

Alea se zhluboka nadechla a pokusila se potlačit svůj strach, který se jí právě snažil celou ovládnout. To, co se dnes stalo, bylo ale příliš vážné. Její pěstounka dnes ráno prodělala infarkt. Alea se právě probudila s výbornou náladou, což se první den letních prázdnin rozumí samo sebou, vešla do kuchyně a našla tam Marianne, úplně bílou a zpocenou. Alea okamžitě zavolala sanitku, která její pěstounku o chvíli později odvezla do nemocnice. Marianne je šedesát pět let a už delší dobu měla problémy se srdcem. Alea si ale nikdy nechtěla připustit, že by se jí mohlo stát něco zlého. Marianne byla totiž vším, co měla. Kdyby se o Aleu už nemohla starat, nebo pokud by umřela, našla by jí sociálka jinou pěstounskou rodinu. A musela by k cizím lidem, kteří ji neznají a nevědí nic o její nemoci. Při té myšlence se Alea

stáhl žaludek. Jenom ze strachu ze sociálky teď sedí tady a ne v nemocnici u Marianne na posteli...

Alea cítila, jak jí nepříjemný pocit stoupá pomalu nahoru po zádech. Marianne říkala, že jí zavolá, jakmile bude moci. Každou chvíli už určitě zazvoní mobil. Každou chvíli...

Setřela si slzu z koutku oka. Nechtěla brečet, ale připadala si prostě bezmocná – a sama.

Pohledem zavadila o svoji ruku. Slza, kterou si právě setřela, se třpytila na její černé kožené rukavici. Chvíli se jí zdálo, že v slze něco vidí, jako by tam prosvítalo něco modrého a zeleného. Potom se ale slza vsákla do trhliny v rukavici a zmizela.

Alea několikrát sevřela ruku v pěst. Stejně jako u všech ostatních rukavic, i u těchto ustříhla prsty, aby jí nebránily v pohybu ruky. Dnes jí ale rukavice stejně vadily. Venku je dvacet sedm stupňů a Alea se v kožených rukavicích potila.

Postavila se a snažila se klidně dýchat. Musí se vzchopit! Soustředěně pozorovala přístav. Třeba se může při čekání na Mariannino zavolání něčím zabavit. Na vodě se houpaly známé lodě, na druhém břehu skřípal nákladní jeřáb...

Najednou si Alea všimla zvláštní staré plachetnice, která právě přirážela k molu. Na přídi bylo už téměř neznatelným psacím písmem napsáno: *Crucis*. Přimhouřila oči a pořádně se zadívala směrem k plachet-

nici, protože vypadala zajímavě. Nutně by potřebovala nový nátěr. Světle zelená barva se po stranách už odlupovala. Vlastně ta loď vypadala dost sešle, takže je otázkou, zda byla ještě vůbec schopná plavby. Alea od ní ale nemohla odtrhnout oči. Nedokázala by říct, čím to je, ale měla pocit, že má před sebou něco neobyčejného.

Z paluby seskočil malý kluk a uvázal na pevnině lano. Mohlo mu být nanejvýš devět nebo deset let. Když byl hotový, skočil zpět na loď a zmizel v podpalubí.

O chvíli později vyšel z kapitánského můstku starší kluk, který *Crucis* zjevně řídil. Stejně jako předtím ten malý kluk, i on skočil přesně nacvičeným pohybem z lodi na břeh. Odhadem mu bylo tak osmnáct a vypadal mile. Byl opálený a měl přátelský výraz. Měl rozčuchané vlasy jako nějaká rocková hvězda a byl oblečený do trika s roztrženým rukávem. Kromě toho nesl v ruce pouzdro s kytarou.

Alea byla vděčná za všechno, co ji přivede na jiné myšlenky a zkrátí tak nekonečné čekání, takže pozorovala, kam ten starší kluk jde. Právě prošel kolem ní a mířil zjevně směrem do blízké kavárny.

Alea si uvědomila, že má hroznou žízeň. Když se začala přehrabovat ve svém batohu, uvědomila si, že zapomněla svoji termosku doma. Normálně ji vždy nosí s sebou, ale po Marianině infarktu odešla z bytu šíleně narychlo, takže zapomněla nejen svoji termosku, ale

i deštník – a to je opravdu dost hloupé! Obloha byla sice momentálně bez jediného mráčku, ale pokud by mělo začít pršet, bude mít bez deštníku vážný problém.

Z paluby právě lehce seskočil i ten mladší kluk, který před chvílí přivazoval *Crucis*, pod paží nesl opotřebovaný buben a šel směrem ke stejné kavárně jako předtím kluk vypadající jako rocková hvězda. Když ten malý kluk míjel lavičku, na které seděla, jejich pohledy se setkaly a on se usmál. „Ahoj!“ řekl a na tváři se mu objevil dětsky bezzubý úsměv. Alea úsměv udiveně opětovala, ale to byl už kluk pryč.

Vstala. Když nemá termosku, musí si někde koupit něco teplého k pití. S mobilem v ruce se vydala na cestu do kavárny. Jakmile tam došla, uviděla malého i velkého kluka, jak společně sedí u stolu a pijí limonádu. Alea si sedla k prázdnému stolu poblíž. Všimla si, že je menší kluk bosý. To se jí moc líbilo, přestože ona sama nikdy bosa chodit nebude. Tenhle kluk vypadal trochu bláznivě a ona má bláznů ráda. Konec konců je i ona sama vlastně trochu blázen.

Přišla číšnice a Alea si objednala čaj. „Nemusí být horký, pouze teplý,“ požádala.

Číšnice povytáhla obočí: „Nechceš raději ledový čaj?“

Alea odmítavě mávla rukou: „V žádném případě!“

Číšnice se upřeně zadívala na Aleiny černé rukavice. Alea si dokázala přesně představit, co si číšnice asi myslí: *Je přece moc teplo na rukavice! A co teprve ten čaj!*

Alea se s přemáháním usmála a číšnice pokrčila rameny. „Jednou vlažný čaj,“ zopakovala a zmizela.

Najednou si Alea všimla, že se na ni kluci dívají. Malý řekl: „Hustej outfit!“

Alea sebou překvapeně trhla, a když si uvědomila, že se červená, stáhla si bekovku více do obličeje. Měla na sobě starorůžové hedvábné sako, pánské tílko, několik dlouhých náhrdelníků, roztrhané džíny, černé vysoké boty, svoji neoblíbenější blankytně modrou bekovku a samozřejmě rukavice. Věděla, že to je poměrně hustej outfit – to bylo totiž cílem. Alea se začala už dávno oblékat extrémně nápadně, a to z jednoho jediného důvodu: aby odvedla pozornost od toho, že každý den nosí rukavice. V sousedství ani ve škole o její nemoci nikdo nic nevěděl. Spolužáci a učitelé si mysleli, že jsou rukavice pouze jedním z jejích mnoha módních výstřelků. Alea přišlo mnohem lepší být považována za praštěnou a výstřední než za nemocnou. Pouze Marianne věděla, jak moc Aleu její nemoc v každodenním životě omezovala a kolik svobody jí brala. Nikdo jiný se to ale nesmí dozvědět, protože Alea nestojí o soucit.

„Díky,“ zamumlala a zároveň si uvědomila, že jí tváře úplně hoří.

Naštěstí se kluci začali bavit spolu a už se na ni nedívali. Pod stolem si rozbalili svačinu a vždy, když se číšnice nedívala jejich směrem, tak si tajně ukousli.

Alea se musela zasmát a uvědomila si, že by si ráda taky dala nějakou svačinu. Od snídaně nic nejedla.

Číšnice jí přinesla čaj. Byl vařící, takže ho Alea musela nechat nejprve trochu vychladnout.

Ke stolu těch kluků přišla dívka. Měla černou kůži a dlouhé dredy svázané do vysoko vyčesaného culíku. Kromě toho měla na prsou zavěšený akordeon.

„Nazdar Tess,“ pozdravil ji malý kluk.

„Čau,“ odpověděla a posadila se.

„Zavřela jsi dveře na palubu?“

Dívka – Tess – se zatvářila. „Na to jsem zapomněla,“ odpověděla se zvláštním přízvukem. „Vrátím se“.

Kluk mávl rukou. „Ne, nech to být, toho našeho starouška stejně nikdo neukradne. Pojď, něco jsme ti nechali,“ dodal a dal dívce pod stolem do ruky chleba se sýrem.

Alea se podívala. Byla ta dívka taky na palubě *Crucis*? Byli ti tři sourozenci? Ne, to určitě ne. Tess má černou kůži, malý kluk je bílý jako křída a má zrzavé vlasy a starší kluk – rocková hvězda má kůži světle hnědou. A navíc si vůbec nejsou podobní.

Tess jedním lokem vypila tomu staršímu klukovi limonádu a zeptala se: „Tak, můžeme? Jste připraveni?“

Kluci souhlasili. „Támhle naproti je dobré místo,“ prohlásil starší kluk a ukázal na místo před kavárnou. Položil na stůl pětieurovou bankovku a vyndal z pouzdra kytaru. Malý zrzavý kluk vytáhl svůj starý buben,

vylovil z něj zmuchlaný pánský klobouk a posadil si ho na hlavu. Tess mezitím odvěkla svůj akordeon před kavárnu. Všichni tři se postavili vedle sebe, připravili si své hudební nástroje a začali hrát. Hráli známou rockovou písničku, která zněla díky akordeonu neobvykle, což jak se zdálo, vzbuzovalo zájem kolemjdoucích. A potom začala Tess zpívat. Alee spadla překvapením brada. Tess byla skutečná rocková zpěvačka! Zpívala nespoutaným, lehce chraplavým hlasem. Opravdovou rockovou hvězdou tady byla zcela zjevně právě *ona*! Starší kluk měl sice ten správný účes a jak se Alee zdálo, hrál i opravdu dobře na kytaru – ale Tess ho naprosto zastínila. Všichni se za ní otáčeli. Mladík s kytarou se spokojeně a vědoucne usmíval, jako by to již několikrát zažil a měl z toho radost.

Když píseň skončila, rozezněl se nadšený potlesk. Alea rovněž tleskala. Menší kluk obcházel se svým pánským kloboukem a vybíral peníze. Hodně lidí mu do klobouku hodilo jedno nebo dvoueurovou minci. Když se zastavil před Aleou, sklopila hlavu. „Je mi to líto, ale já musím ještě zaplatit ten čaj,“ řekla.

„Ale poslouchala jsi!“ dožadoval se ten kluk svého. „A líbilo se ti to! Viděl jsem to na tobě.“

Alea nemohla odporovat. „Ano, ale jsem totálně na mizině.“

„To jsme my pořád,“ zasmál se kluk. „Přesto mi ale musíš něco dát.“

Alea pokrčila čelo. „A co jako?“

„Co třeba tvoje čepice?“

Alea rozhodila rukama. „To nepřipadá v úvahu! Je to moje nejoblíbenější čepice!“

Kluk se zamyslel: „Tak tvoje rukavice.“

Alea sebou trhla. „To nejde.“

„Proč ne?“ zeptal se kluk a se zájmem se na ni podíval.
„Co je s těmi rukavicemi?“

„Tak si teda raději vezmi tu čepici!“ vykřikla, aniž by mu odpověděla. Alea si rychle stáhla čepici z hlavy a dávala pozor, aby její dlouhé černé vlasy stále zakrývaly uši a zůstala tak dobře schována ona místa za ušima, která musí zůstat schovaná vždy a za každých okolností. „Na, tady máš,“ řekla a podala klukovi svoji čepici.

Ten si ji udiveně vzal. „No to je paráda! Fakt mi dáš svoji čepici? Díky!“ Celý rozzářený běžel zpět k ostatním, aby jim mohl čepici ukázat. Tess a starší chlapec se udiveně podívali směrem k Alee. Ta pouze krátce přikývla a rychle se podívala jinam. Zatraceně, to byla její nejoblíbenější čepice! Ale rukavice mu nemohla dát v žádném případě. Měla mu nabídnout jeden ze svých náhrdelníků! Proč ji to jenom nenapadlo?

Najednou přišel k Tess a ke klukům nějaký muž a rozčileně jim něco vysvětloval. Starší chlapec mu smířlivě řekl: „Jasně, hned, vždyť už jdeme!“ Zjevně tady nebylo dovoleno hrát a zpívat. Všichni tři si tedy sbalili své

nástroje a zklamaně se odšourali pryč. Škoda, pomyslela si Alea, to je *opravdu škoda*.

Napila se čaje. Byl stále ještě horký, ale ona měla opravdu žízeň. Zatímco pila, znovu se podívala na mobil. Žádné zmeškané hovory. Alea opět ucítila, jak se jí začíná zmocňovat strach. Jak se asi Marianne daří? Bolí ji něco? Starají se o ni dobře? Bude brzy zase zdravá? A co když ne?

Alea polkla. Co když na ni bude doma čekat někdo ze sociálky? Pokud by Marianne musela zůstat několik týdnů v nemocnici, odvedou Aleu ještě dnes někam jinam? Ztrápeně sevřela rty, ale potom se donutila přemýšlet rozumně. Teď bylo teprve brzy odpoledne. Prostě zůstane tady. Může strávit celý zbytek dne v přístavu a čekat, až Marianne zavolá. Někdy přece *musí* zavolat...

Alea vyprázdnila hrnek, zaplatila a pomalu se odloukala zpět na lavičku. Posadila se a bezcílně se rozhlížela kolem. Pohled jí znovu zabloudil ke *Crucis*, která stále ještě pokojně spočívala u přístavního mola. Alea si loď lépe prohlédla. Sice potřebovala nějaké opravy, ale na střeše kapitánského můstku byly umístěny solární panely, což je určitě výbava pouze nových a moderních lodí. Na lodi bylo všechno trochu křivé a jako by to ani nepatřilo dohromady. A právě to se Alee moc líbilo.

Na palubu vyšla Tess. Alea si zastínila rukou oči před sluncem a pozorovala ji. Tess nesla něco velkého, co postavila na zád lodi. Terč na šipky na dřevěném stojanu?

O dvě minuty později přišel na záď i menší kluk a hned za ním starší chlapec, který se pozorně rozhlédl kolem sebe. Jakmile se podíval jejím směrem, Alea se instinktivně skrčila. Když ale přešel pohledem dále, opět se narovнала. Co tam ti tři dělají? Alea se pomalu zvedla a šla tak nenápadně, jak jen to bylo možné, pomalu k lodi, až stála téměř u ní. Dokonce slyšela, co si na lodi povídají. „No tak, šup!“ pobízela právě Tess malého kluka a něco nalepila na šipkový terč. Mapu.

Menší kluk si vzal do ruky šipku a hodil ji směrem k mapě. A zajásal. „Finsko! Tam jsme už hrozně dlouho nebyli!“

Větší chlapec odpověděl: „Dobrá trefa, Sammy. Teď v červnu je Finsko nejkrásnější.“

Alea žasla. Rozhodli se ti tři právě, kam pojedou podle toho, kam dopadla šipka? Prostě hodili šipkou na mapu a poplachtí tam? Alea cítila, jak se jí při té představě rozbušilo srdce. Prostě loď, vítr a volné moře... svoboda. Alea si uvědomila, že vzdychla.

Právě v tom okamžiku starší chlapec najednou otočil hlavu. „Tamhle vzadu je správce přístavu,“ řekl varovným hlasem ostatním. „Rychle za ním dojdou a zaplatím přístavní poplatky. Vy skloňte hlavy a ať vás nikdo nevidí, jasné?“

„Jasně, jasně, kapitáne!“ odpověděli Tess a Sammy – ten malý kluk – a zmizeli. Hned vzápětí ale Sammy ještě jednou vystrčil hlavu. „Bene?“ zavolal na většího chlapce.

„Myslíš, že v tom kiosku vzadu mají čokoládovou tyčinku?“

Chlapec, který se zjevně jmenuje Ben, se na Sammyho přísně podíval. „Řekl jsem, hlavu dolů!“

„Takže jo?“ zaslechla Alea Sammyho hlas za lodním zábradlím.

„Ne!“ sykl Ben, seskočil z lodi a běžel ke správci přístavu zaplatit poplatek. Alea se na něj dívala a usoudila, že Ben je zjevně na lodi nejstarší. Nebo se snad na *Crucis* nacházejí i dospělí, které ještě nezahlédla? Tess a Sammy říkají Benovi „kapitáne“ a navíc šel Ben právě zaplatit přístavní poplatky. Všechno tedy naznačuje, že jsou ti tři na lodi sami! Ta představa Aleu fascinovala. Tess vypadá, že není o moc starší než ona sama, možná je jí třináct a Sammy... tomu je devět nebo deset? Jak je možné, že cestují sami bez rodičů na plachetnici? Smí se něco takového vůbec?

V tu chvíli Alea pochopila, že pravděpodobně právě proto Ben dvěma mladším dětem řekl, aby se schovaly – aby nebylo správci přístavu nápadné, že se na této lodi nenacházejí žádní dospělí...

Alea byla jako elektrizovaná. Tess, Ben a Sammy nejenže plachtí tam, kam je šipka zrovna zavede, navíc ale na lodi žijí zcela sami!

Ben se vrátil zpět na *Crucis*. „Do podpalubí,“ řekl jasně ostatním dvěma, kteří byli zjevně stále ještě schovaní a Alea uslyšela rachocení a šramocení. Potom všechno utichlo.

Alea, které se honily hlavou nejrůznější myšlenky, si sedla poblíž na malou zídku. Najednou byla hrozně rozrušená. Vždy bylo jejím snem cestovat, někam vyrazit a vidět kus světa. Vzhledem ke své nemoci sice nikdy nesnila o lodi – to zcela jistě ne! – ale to, co ti tři podle všeho provozují, je přesně to, co si Alea vždy tajně přála. Byli svobodní. Byli venku.

Alea si položila hlavu do dlaní a začala snít, což bylo stále lepší, než neustále kontrolovat mobil.

Během následujících pěti hodin se nestalo vůbec nic. Alea seděla na zdi přístavního mola a upřeně hleděla před sebe. Marianne nevolala a Alein strach začal pomalu přerůstat v paniku. Již několikrát Marianne volala, navíc jí poslala několik SMS, ale stále nedostala žádnou odpověď...

Alea prudce vyskočila. Najednou měla takový strach, že by ze všeho nejraději zakřičela.

„Ahoj,“ řekl najednou někdo. Alea se s leknutím otočila. Vedle ní stál Sammy a měl na sobě její blankytně modrou bekovku! „Všechno OK?“

Alea se na něj upřeně zadívala. Nesl přes rameno úplně plnou nákupní tašku. Zjevně byl nakupovat v supermarketu. „Jo, jasně, všechno je OK,“ odpověděla Alea rychle, přestože vůbec nic nebylo OK.

„Hm, tak čau...,“ řekl Sammy, ještě jednou se na ni tázavě podíval a rychle a obratně jako opice vylezl zpátky na loď.

Sotva zalezl do podpalubí, rozzlobila se Alea sama na sebe, že neodpověděla jinak. Například: *Můj život je momentálně v troskách* nebo *Mám takový strach, že bych se nejraději rozbřečela*. To by byla upřímná odpověď. Ale ne, něco takového by nikdy neřekla – nikomu. Alea nebyla zvyklá svěřovat se ostatním. Ve škole měla pouze několik kamarádů a nebyl mezi nimi nikdo, s kým by někdy mluvila o svých potížích a starostech. Nikdo, komu by teď, dnes, mohla zavolat. Byla úplně sama.

Všimla si, že se na *Crucis* něco děje. Sammy vylezl na palubu a v ruce měl tablet, který položil na stůl na zádi lodi. Tam byl malý koutek, kam nyní Sammy přinesl polštáře na sezení a k Aleině překvapení tam pověsil světelný řetěz. Zjevně ti tři chtěli večerět na palubě. Při té myšlence Alee nebezpečně zakručelo v břiše. Měla strašný hlad.

Krátce nato se objevil Ben s velkým hrncem, který odnesl na záď a postavil na stůl. Ostražitě se rozhlédl kolem. „Správce přístavu už má asi volno,“ přemýšlel nahlas a sedl si k Sammymu a k Tess, kteří se již nakláněli nad hrncem.

„Nudlová polívka je nejlepší!“ zvolal Sammy a Tess řekla: „Já mám raději rajskou,“ a nabrala si několik naběraček té nudlové.

Alea ucítila vůni polévky a udělalo se jí špatně z hlady. Musí rychle něco sníst. V peněžence měla přesně

šedesát čtyři centů. Možná měl Sammy pravdu a mohla by si za to koupit v kiosku čokoládovou tyčinku? Malou? Půlku?

„Haló, ty!“ uslyšela najednou nějaký hlas.

Alea se podívala překvapeně ke *Crucis*, protože to vypadalo, že hlas přichází právě odtud.

Ben stál u zábradlí. „Máš hlad?“

Alea se na něj udiveně podívala. „Já?“

„Jo, vypadáš, že brzy omdlíš hladem. Chceš se s námi najíst? Tak pojď na palubu.“

Na palubu? Alea zalapala po dechu a hlavou se jí honila spousta myšlenek. Ano! Chce jít na palubu!

Ne! Ne, v žádném případě.

„To... nejde.“

„Proč ne?“ seskočil Ben z lodi na zem a přišel k ní. Alea začalo rychle tlouct srdce. Co má dělat?

„Můžeš se s námi navečeřet, jestli chceš,“ řekl Ben, který nyní stál přímo před Aleou a prohlížel si ji. „Jsi bílá jako papír. Myslím, že potřebuješ nudlovou polívku.“

Alea pomalu přikývla. Potom ale rezolutně zavrtěla hlavou. Nejen, že ji zve na LOŽ! Zve ji na loď, na kterou je nutné přeskočit, pokud se tam chce člověk dostat! Mezi přístavním molem a *Crucis* se rozevírala minimálně metrová propast. Co když tam nedoskočí a spadne do vody? Ne, ne, ne! Je to příliš riskantní!

Ben se zeptal: „Z čeho máš strach?“

„Z toho, že spadnu do vody.“

„Jo tak!“ zasmál se Ben. „Vyndáme můstek.“

„*Můstek*?“ To slovo Alea ještě nikdy v souvislosti s lodí neslyšela.

„To je takové dřevěné prkno, které se položí mezi loď a břeh. My jsme většinou moc líní na to, abychom ho vytahovali. Pro tebe to ale uděláme.“ „*Můstek*!“ zakřičel Sammy, který visel na zábradlí a pokukoval po nich. Sammy se dal do pohybu a za chvíli spojoval *Crucis* s pevninou dřevěný můstek. Alea se na tu věc dívala s bušícím srdcem. Je stabilní? Vydrží?

„Pomůžu ti,“ řekl Ben a vzal ji za ruku. Opatrně vedl Aleu k lodi. Následovala ho váhavými kroky, zatímco uvnitř sváděla sama se sebou těžký boj. Něco v ní strašně chtělo na loď. Během uplynulých hodin se několikrát přistihla, že si představuje, jak žije taky na palubě lodi. To je ale strašně hloupé. Ona se musí přece držet od vody za každou cenu co možná nejdál! Studená voda je pro ni životu nebezpečná. Jít na loď je naprosto bláznivý nápad.

„OK,“ zašeptala Alea a udělala první krok.

Alea přešla přes můstek a pevně se přitom držela Bena za ruku. Ben ji podpíral a díky jeho pevnému stisku měla Alea pocit, že pokud by ztratila rovnováhu, on by ji zachránil.

„Ty neumíš plavat?“ zeptal se zvědavě Ben, zatímco šel před ní.

Alea zamumlala „ne“ a ulehčeně si vydechla, když se dostala suchou nohou na loď. Srdce měla až v krku, ale zvládla to!

Přišel k ní Sammy. „Vítej na *Crucis*,“ řekl a vysekl hlubokou poklonu.

„Díky,“ zašeptala Alea.

„Jmenuju se Samuel,“ vysvětlil. „Samuel Draco. Ale můžeš mi říkat Sammy.“

V tu chvíli si Alea uvědomila, že se pod ní houpe podlaha. Vyděšeně se chytla zábradlí.

„Loď se vždycky trochu houpe.“ Sammy přikývl, jako by chtěl souhlasit sám se sebou. „A na moři mnohem více než tady v přístavu.“

Při té myšlence se udělalo Alee opět špatně. „Ale nemůže se nic stát, že ne?“

Sammy se zasmál: „A co by se tak mělo v přístavu stát? Nedělej si starosti. Tady se nemůže stát nic ani neplavci.“

Něco v jeho hlase Aleu uklidnilo. Opatrně se pustila zábradlí. To houpání vlastně nebylo zase až tak strašné. Nicméně myšlenka na obrovské množství vody pod lodí ji opět uvedla do stavu nejvyšší pohotovosti a její tlukoucí srdce jako by jí říkalo, že se asi opravdu zbláznila.

„Najíme se támhle naproti,“ ukázal Ben na sezení na zádi. Už tam seděla Tess a soustředěně jedla nudlovou polévku. „No ale jenom pokud nám Tess něco nechá,“ dodal.“ „Jinak vystydne,“ zamumlala Tess, aniž by zvedla hlavu od talíře. *Studená, to by bylo špatné*, pomyslela si Alea. *Pokud by byla polévka studená, nesmím ji jíst.*

Ben šel zase napřed a Sammy hned za ním. Alee se podlamovala kolena, ale vydala se pomalu za nimi.

Sammy se k ní otočil a bez rozpaků si ji prohlížel. „Jsi docela hezká,“ zkonstatoval.

Alea sklopila zrak a uvědomila si, že se už zase červená.

„Máš obličej jako z pohádky. Jsi úplně bledá a s těmi svými dlouhými černými vlasy vypadáš jako Sněhurka.“

Tess se na celé kolo rozesmála.

Sammy si Aleu stále prohlížel. „A tvoje oči, ty jsou takové... zvláštní.“

„Zelené,“ řekla Alea rychle. Již víckrát od někoho slyšela, že má hodně zvláštní oči. Jak přesně zvláštní, to jí nikdo nedokázal vysvětlit, ale někdy to vlastně viděla sama, když se podívala do zrcadla. V zelené duhovce se něco třpytilo. Někdy se Alee zdálo, jako by tam bylo zavřeného něco, co chce ven, něco jasného a zářivého. Hned po této myšlence většinou následoval strach, že by to mohlo mít něco společného s její nemocí, že by třpyt v očích mohl signalizovat blížící se horečku nebo něco ještě horšího. „Mám zelené oči.“

„A já zase hnědé!“ zakřičel Sammy a vypadalo to, že z toho má velkou radost. „A jsem zrzavý!“ dodal s úsměvem od ucha k uchu.

„No ... to je vidět,“ řekla Alea.

Ben ukázal na jedno místo u malého stolu a všichni si sedli.

Tess s plnou pusou pokývala hlavou směrem k Alee. „Já jsem Tess,“ řekla. Alea si opět všimla přízvuku, ale nebyla schopná ho nikam zařadit.

„A já jsem Ben,“ řekl Ben.

„Alea,“ představila se Alea a cítila, že se pomalu uklidňuje.

„Dost dobrý jméno,“ řekl Sammy. „Ty jsi vůbec celá nějaká dost dobrá.“

Alea nevěděla, jak by měla na všechny ty komplimenty reagovat. „Hm,“ bylo to jediné, co ji napadlo.

Ben se zasmál. „Sammy vždycky rád přehání.“ „Vůbec ne!“ bránil se Sammy. „Je to přesně tak, jak říkám.“ Ben se pousmál. „A já přece ani netvrdím, že je to jinak.“ Podíval se na Sammyho tak láskyplně, že si nyní Alea byla už úplně jistá, že jsou bratři.

„Teď už ale jez,“ vybídnul Ben Aleu a nandal jí na talíř nudlovou polévku. Alea se překvapeně zamyslela nad čtvrtým připraveným talířem. Chtěl ji Ben už od začátku pozvat, aby se s nimi najedla? Všiml si, jak dlouho seděla na přístavním mole?

Hladově sáhla po lžici a ochutnala. Polévka byla naštěstí ještě téměř horká. Alea se pustila do jídla. Měla takový hlad, že se ani neobtěžovala kousáním nudlí a celou polévku rychle zhltila.

„No páni, ty jsi teda vyhladovělá,“ zkonstatoval Ben. „Kdy jsi naposledy něco jedla?“

„Dnes ráno,“ odpověděla Alea mezi dvěma lžicemi.

„U tebe doma?“ vyptával se dál Ben.

Alea se na něj podívala. To je ale divná otázka.

„Ben se snaží zjistit, jestli jsi utekla z domova,“ vysvětlila Tess, aniž by se na ni podívala.

Sammy se na Aleu tázavě usmál.

„Ne, neutekla jsem z domova,“ odpověděla a ptala se sama sebe, zda je to vlastně pravda. Během uplynulých hodin si neustále zahrávala s myšlenkou, že se domů nevrátí a vyhne se tak sociálce. Přestože se ještě úplně nerozhodla, už vlastně napůl z domova utekla.

Její odpověď Bena úplně nepřesvědčila.

„Nemusíš nám nic vysvětlovat, když nechceš.“

Chvilí bylo ticho, ale Aleina zvědavost zvítězila nad její nesmělostí. „Vy jste všichni utekli z domova?“ zeptala se a na všechny se podívala. Okamžik bylo naprosté ticho. Trefa do černého?

Ben se na ni vážně podíval. „Když ti o sobě něco řekneme, nesmíš to nikomu prozradit.“

Alea svraštila čelo. „Proč ne?“

„Protože bychom tě potom museli zastřelit,“ řekla Tess. Sammy se zahihňal.

Ben jenom zakroutil hlavou. „Prostě to slib.“

„OK. Slibuji, že o tom nikomu neřeknu.“

Zdálo se, že je Ben spokojený. „Dobře.“

„Neutekli jsme z domova,“ vysvětlil Sammy. „Ben a já bydlíme na *Crucis* už docela dlouho.“

Ben přikývnul.

„Ben a já jsme bratři, i když tak nevypadáme,“ pokračoval Sammy. „Já jsem mnohem hezčí než Ben, ale...“

Ben dal Sammymu pohlavek.

Alea se musela zasmát. Sammyho obličej byl spíše sympatický než hezký. Kromě velké mezery mezi zuby má ještě místo uší dva obrovské plachťáky. Naopak Ben vypadá velmi dobře, a to nejenom díky rockersky rozčuchanému účesu.

Sammy vysvětlil: „Bydlíme na téhle lodi od té doby, co naši rodiče před čtyřmi lety umřeli.“